

ΑΝΩΤΑΤΗ ΔΙΚΑΣΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΥ

(ΥΠΟΘΕΣΗ ΑΡ. 1/1986)

ΠΡΟΣΦΥΓΗ ΚΟΠ ΚΑΤΑ
ΣΩΜΑΤΕΙΟΥ "ΟΡΦΕΑΣ" ΑΘΗΑΙΝΟΥ

Ημερ: 11.2.1986

Ώρα: 3.00 μμ

Τόπος: Γραφεία ΑΔΕΑ (πρώην γραφεία ΚΟΑ)

Ενώπιον: κκ Αλέκου Ευαγγέλου Προέδρου, Τίτου Φάνου Αντιπροέδρου, Τάσσου Παπαδόπουλου, Αντώνη Δράκου και Ξένιου Ξενόπουλου Μελών

ΕΝΔΙΑΜΕΣΗ ΑΠΟΦΑΣΗ

(Μειοψηφίας)

Συμφωνώ με τη γενική αρχή ότι το πειθαρχικό όργανο πρέπει να συμμορφώνεται με τις καθιερωμένες αρχές της φυσικής δικαιοσύνης και ότι η διαδικασία ενώπιον του πειθαρχικού οργάνου διέπεται από τους καθορισμένους κανόνες για το συγκεκριμένο όργανο και από τις περιστάσεις της κάθε υπόθεσης.

Επιθυμώ όμως να υπογραμμίσω ότι, εφόσο στην οικεία Νομοθεσία προβλέπεται ότι η ΑΔΕΑ έχει εξουσία να ρυθμίζει τα των συνεδριάσεών της και τη διαδικασία που ακολουθείται ενώπιόν της, δύναται και οφείλει να καθοδηγείται από τις σχετικές διατάξεις που υπάρχουν σε άλλες παρόμοιες νομοθεσίες και συγκεκριμένα στους περί Δημοσίας Υπηρεσίας και περί Δημοσίας Εκπαιδευτικής Υπηρεσίας Νόμους, όπου η ακρόαση των πειθαρχικών υποθέσεων διεξάγεται με τον ίδιο κατά το δυνατόν τρόπο όπως η ακρόαση ποινικών υποθέσεων που εκδικάζονται συνοπτικά και το πειθαρχικό όργανο (Ε.Δ.Υ. - Ε.Ε.Υ.) έχει εξουσία να αποδέχεται οποιαδήποτε μαρτυρία, έστω κι αν αυτή δε θα γινόταν δεκτή σε πολιτική ή ποινική διαδικασία.

Είναι φανερό από τη διατύπωση αυτήν ότι στο πειθαρχικό όργανο παρέχεται απλώς διακριτική ευχέρεια να αποδέχεται τέτοια μαρτυρία. Αυτό όμως δε σημαίνει ότι σε κάθε περίπτωση πρέπει κατ' ανάγκη να παρακάμπτονται οι κανόνες περί αποδείξεως και να γίνονται δεκτά ως μαρτυρία τα πάντα. Σε κάθε περίπτωση εναπόκειται στο πειθαρχικό όργανο να κρίνει, υπό το πρίσμα των συγκεκριμένων περιστάσεων, κατά

πόσον το να αποδεχτεί ή να μην αποδεχτεί ως μαρτυρία κάποιο συγκεκριμένο στοιχείο είναι προς το καλώς νοούμενο συμφέρον της διεξαγωγής της πειθαρχικής δίκης, τηρουμένης και της αρχής της στοιχειώδους προστασίας που πρέπει να παρέχεται προς τον κατηγορούμενο.

Στην ενάσκηση της διακριτικής αυτής εξουσίας η ΑΔΕΑ οφείλει να λάβει υπόψη τα εξής πρωτίστως κριτήρια:

- 1 Κατά πόσον το στοιχείο που επιχειρείται να προσαχθεί ως μαρτυρία είναι σχετικό.

Στη συγκεκριμένη ενώπιόν μας περίπτωση, που αφορά τη γραπτή κατάθεση που έδωσε ο Χαράλαμπος Σάββα, η απάντηση είναι καταφατική.
- 2 Κατά πόσον η αποδοχή του στοιχείου αυτού ως μαρτυρίας τείνει να προκαλέσει στον κατηγορούμενο τέτοια ζημιά που να αντισταθμίζει την οποιαδήποτε αποδεικτική του αξία.

Για να απαντηθεί το δεύτερο ερώτημα θα πρέπει να δούμε περί τίνος πρόκειται. Πρόκειται για μια γραπτή κατάθεση που έδωσε στην αστυνομία ένα τρίτο πρόσωπο, το οποίο δεν είναι διάδικος στην παρούσα διαδικασία και που καμιά θεσμική σχέση δεν είχε κατά τον ουσιώδη χρόνο ούτε έχει τώρα με το καθ' ου η δίωξη Σωματείο, αλλά το οποίο αναφέρεται στο ενώπιόν μας Κατηγορητήριο ως συνεργάτης ή/και μεσάζων.

Το πρόσωπο αυτό έχει καταδικαστεί από ποινικό Δικαστήριο σε υπόθεση που αφορούσε την παροχή δώρου στον τερματοφύλακα του ΕΘΝΙΚΟΥ ' Ασσας με σκοπό την αλλοίωση υπέρ του ΟΡΦΕΑ Αθηαίνου του αποτελέσματος του αγώνα μεταξύ ΟΡΦΕΑ - ΕΘΝΙΚΟΥ και βρίσκεται τώρα στις φυλακές. Έχει όμως καταχωρήσει έφεση, η οποία και θα ακουστεί σύντομα.

Από την κατηγορούσα αρχή επιδιώκεται να εισαχθεί ως αποδεικτικό στοιχείο η κατάθεση του τρίτου αυτού προσώπου, που λήφθηκε από την αστυνομία στην απουσία των τριών κατά τον ουσιώδη χρόνο Αξιωματούχων του καθ' ου η δίωξη Σωματείου, των αναφερομένων στο ενώπιόν μας Κατηγορητήριο, ή/και οποιουδήποτε εκπροσώπου του Σωματείου. Δεν καλείται όμως από την κατηγορούσα αρχή το πρόσωπο αυτό ως μάρτυρας ενώπιόν μας και έτσι το καθ' ου η δίωξη Σωματείο δεν έχει την ευκαιρία να αντεξετάσει. Επίσης στην ποινική υπόθεση, όπως δήλωσε ο ευπαίδευτος συνήγορος του καθ' ου η δίωξη Σωματείου, δεν είχαν την ευκαιρία ή/και λόγο να αντεξετάσουν ή να αμφισβητήσουν την κατάθεση οι τρεις Αξιωματούχοι, οι οποίοι αθώωθηκαν από το Δικαστήριο.

Δυνατόν να λεχθεί ότι η υπεράσπιση δύναται η ίδια να τον καλέσει ενώπιόν μας ως μάρτυρα. Αποτελεί όμως αυτό σωστή αντίκρουση του θέματος; Το βάρος της απόδειξης βρίσκεται εξ' ολοκλήρου στους ώμους της κατηγορούσας αρχής και όχι της υπεράσπισης και επομένως θα 'ταν άδικο να μεταφέρονταν στους ώμους της υπεράσπισης οποιαδήποτε προβλήματα ή δυσκολίες που δυνατόν να αντιμετωπίζει η κατηγορούσα αρχή στην προσπάθειά της να στηρίξει την κατηγορία.

Δυνατόν επίσης να λεχθεί ότι η ΑΔΕΑ με το να δεχτεί την κατάθεση ως μαρτυρία δε σημαίνει ότι κατ' ανάγκη και θα την πιστέψει, εφόσο θα έχει την ευκαιρία σε μεταγενέστερο στάδιο να αξιολογήσει την ποιότητα της μαρτυρίας αυτής σε συνάρτηση με το υπόλοιπο αποδεικτικό υλικό, οπότε και θα αποφασίσει ποια βαρύτητα θα της προσδώσει. Υπογραμμίστηκε μάλιστα από τον ευπαίδευτο δικηγόρο της κατηγορίας ότι η ΑΔΕΑ απαρτίζεται από νομικούς, οι οποίοι δεν κινδυνεύουν, όπως οι ένορκoi, να παρασυρθούν από οποιαδήποτε μαρτυρία. Όμως, και τα ποινικά Δικαστήρια στην Κύπρο απαρτίζονται από νομικούς με δικαστική πείρα και ωστόσο εφαρμόζονται σ' αυτά οι αυστηροί περί αποδείξεως κανόνες, όπως ακριβώς συμβαίνει με τα ποινικά Δικαστήρια της Αγγλίας, στα οποία τα γεγονότα αποφασίζονται από τους ενόρκους και όχι από τους δικαστές.

Θα πρέπει τέλος να υπογραμμιστεί ότι η διακριτική εξουσία πρέπει, σύμφωνα με τους κανόνες της δικαιοσύνης, ποινικής και πειθαρχικής, να ασκείται προς όφελος του κατηγορουμένου και όχι προς πιθανή ζημιά του. Αυτό αποτελεί θεμελιώδη αρχή της δικαιοσύνης, όπως τη μάθαμε και παραδοσιακά την εφαρμόζουμε μέσα στα πλαίσια και όρια που θέτει η φιλοσοφία του εν Κύπρω κρατούντος συστήματος.

Ασκώντας τη διακριτική εξουσία που η ΑΔΕΑ έχει στο θέμα, κρίνω υπό τις περιστάσεις ότι η αποδοχή της επίδικης κατάθεσης ως τεκμηρίου θα 'ταν αντίθετη προς το καλώς νοούμενο συμφέρον της πειθαρχικής δικαιοσύνης, γιατί η ζημιά που τείνει να προκαλέσει στο καθ' ου η δίωξη Σωματείο είναι τέτοια που να αντισταθμίζει την οποιαδήποτε αποδεικτική της αξία.

Τίτος Φάνος

Αντιπρόεδρος Τ. Τ. Φάνος